

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE²¹
vauhtikoira

WSOY

Jesse-sarja:

Jesse löytökoira

Jesse ongelmakoira

Jesse ja kohtalokas kurssi

Jesse sankarikoira

Jesse vahtikoira

Jesse laivakoira

Jesse hoivakoira

Jesse lintukoira

Jesse turvakoira

Jesse kärjäkoira

Jesse karkukoira

Jesse pentukoira

Jesse joulukoira

Jesse muotikoira

Jesse fanikoira

Jesse seurapiirikoira

Jesse kaverikoira

Jesse etsijäkoira

Jesse kylpyläkoira

Jesse pääsiäiskoira

Jesse vauhtikoira

Merja ja Marvi Jalo

JESSE

vauhtikoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40104-0

Painettu EU:ssa

Järisyttävä juoru

Koulun kello soi perjantaina viimeisen oppitunnin päätteeksi.

Jenna Syvälahti havahtui ajatuksistaan, sulki matikankirjansa ja vilkaisi vieressään istuvaa parasta ystäväänsä Sulanderin Hannelea. Ajatteliko Hanski samaa kuin hän, koirien lenkittämistä ja hoitamista koko tulevan viikonlopun ajan? He lähtisivät koirien kanssa ulos heti käytyään heittä-mässä reppunsa kotiin. Edessä oli koko ihana keväinen viikonloppu.

Jennalla oli oma kultainen noutaja Jesse, joka meni aina arkisin hoitoon alakerran eläkeläisrouvan luokse Paavali-kissan seuraksi, ja Hannele puolestaan hyysäsi A-rapun yläkerrassa asuvan

televisiotoimittaja Regina Tallbergin maltankoiraa Cici-Charlotta. Lisäksi tytöt ulkoiluttivat kahta muutakin koiraa, Oiva ja Elsa Munkkirinteen tiibetinspanieliä Murua sekä Elsan siskonmiehen sekarotuista Nasse-setää.

– Pidä kiirettä, Jenna, Hannele haali tavaroita laukkuunsa. – Rekku pyysi, että me vietäis Ciksu trimmaajalle tänään kello kolmelta. Tiinalta löytyi vapaata, kun joku asiakas peruutti... Hei Eetu, älä unohda penaaliasi!

– Ai vitsi.

Jenna vilkaisi Rantasen Eetua, joka palasi kovalta tohinalla takaisin sieppaamaan unohtuneen penaalinsa.

Poika oli ravannut Jennan perässä jo pari vuotta, mutta viime viikkoina Eetua ei kumma kyllä ollut juurikaan näkynyt. Ei ollut soittanutkaan hänelle yhtä ainutta kertaa. Se oli tietysti Jennan mielestä hyvä asia, sillä Eetun ihastus oli täysin yksipuolista. Jennaa kiinnosti vain Rantasten villakoira Waterloo, jota hän oli silloin tällöin käynyt ulkoiluttamassa.

Kas kummaa, Eetu ei tälläkään kertaa edes vilkaissut häneen, nappasi vain penaalinsa pulpetin kannelta ja lähti juoksujalkaa ulos luokan ovesta.

Tuntui jotenkin oudolta, kun Eetun huomionsoitukset olivat äkisti lakanneet.

Hannelen ajatukset tuntuivat seurailevan samoja latuja.

– Oletko huomannut, hän sanoi Jennalle, kun he kävelivät yhdessä muiden mukana koulun rappuja alas. – Oletko huomannut, että Eetu on jättänyt sut rauhaan? Se ei ole piirittänyt sua enää yhtään pitkiin aikoihin.

Jenna nyökkäsi.

– Mikä helpotus!

Hannele kiskoi takin päälleen ja vilkaisi häntä sivusilmällä.

– Mä kuulin sellaisen juorun... Niin, ota huomioon, etten mä tiedä, onko juoru totta, se tuli erittäin epäluotettavalta taholta, tarkemmin sanottuna mun systeriltäni. Viivi kertoi nähneensä Eetun kävelemässä käsi kädessä jonkun likan kanssa eilen illalla.

– Mitäh?

Jenna pysähtyi ällistyneenä keskelle koulun pihaa.

– Tule nyt vaan, Hannele hoputti. – En muistanut sanoa sulle aamulla, mutta Viivi kertoi näh-

neensä Eetun ja jonkun likan eilen Teatterisillalla. Käsi kädessä. Ne ei olleet kuulemma huomanneet Viiviä ollenkaan, kun olivat niin täysin uppoutuneita tuijottamaan toisiaan silmiin. Rakastunut pari, Viivi väitti. Tummatukkainen likka, joka talutti isoa koira. Eikä Viivi tietenkään osannut sanoa, minkä rotuinen se koira oli. Ruskeaa ja valkoista, pitkät karvat. Mun on kyllä vaikea uskoa, että Eetu olisi alkanut seukata jonkun kanssa, mutta toisaalta... Eetua ei ole todellakaan näkynyt sun kimpusasi viime aikoina.

– Ei olekaan, kun tarkemmin ajatellaan.

– Luuletko, että juoru on totta?

Jenna kohautti harteitaan ja yritti olla välittämättä pienestä harmistumisen tunteesta, joka nosti väkisinkin päätään hänen mielessään. Ei hän Eetuun ollut ihastunut, ei tippaakaan, se oli selvää, mutta siitä huolimatta... Äh, mitä hän Eetusta välitti? Kuljeksikoon käsi kädessä kenen kanssa halusi.

– Voihan se olla totta, Jenna tuhahti. – Ehkä Eetu on kyllästynyt, kun ei saa multa vastakaikua.

Hannele marssi hetken ajan otsa rypyssä hänen rinnallaan.

– Meidän pitää ottaa selvää, kuka se likka on, hän sanoi. – Ajattele jos se on vaikka joku meidän luokkakaveri.

– Älä unta näe! Kyllä me siinä tapauksessa oltais huomattu Eetun uusi ihastus jo heti kättelyssä. Eihän Eetu ole niitä kaikkein hienovaraisimpia ihmisiä, jos tajuat, mitä tarkoitan. Sehän käy piiritämään niin kovalla tohinalla, että tyhmimmätkin huomaa. Mua on jo kiusattu pitkän aikaa, kun Eetu ravaa perässä niin silmiinpistävästi.

– Eipä ravaa enää.

Jenna käveli hetken aikaa ääneti. Hän oli kyllä utelias näkemään tytön, johon Eetu oli ihastunut. Niin, mikäli Viivi nyt ylipäätään oli nähnyt oikein. Eikä se ollut lainkaan varmaa. Toisaalta Jenna ei soisi Eetulle suurin surminkaan sitä tyydytystä, että hän näkisi asian keljuttavan Jennaa.

– Mä tiedän, Hannele huudahti. – Ruvetaan vakoilemaan Eetua! Jos sillä tosiaan on likkakaveri, niin kyllä ne tapaavat toisensa nyt viikonloppuna. Otetaan huomenna koirat ja lähdetään kyttäämään Eetun rappukäytävää kadun vastakkaiselta puolelta. Siinä on Stokka sopivasti vastapäätä. Seistään koirien kanssa Hansa-korttelin oven takana, kun

siinä on lasiseinät oven kummallakin puolella, niin me nähdään hyvin Yliopistonkadun ylitse. Ja sitten kun Eetu tulee ulos, seurataan sitä salaviihkaa sopivan matkan päästä.

– Niin mutta mitä jos Eetu kuitenkin huomaa meidät? Mä vajoaisin maan alle. Se olisi nolouden huippu!

– No, mehän ollaan vain koiria ulkoiluttamassa. Kerrankos sitä vastatusten satutaan tällaisessa pienessä tuppukylässä kuin Turku.

– Ei käy, Jenna pudisti tiukasti päätään. – Mä en lähde Eetun perässä juoksemaan.

Hannele ei sanonut siihen mitään, kunhan vain vilkuili muutaman kerran tuumivasti Jennaa silmäkulmastaan.

Tuossa oli kotiovi. Tytöt asuivat vierekkäisissä rappukäytävissä Kaskenmäen puolivälissä.

– Mä käyn nyt hakemassa Jessen Sofian luota ja haukkaan äkkiä pari voileipää, Jenna tavoitteli huoletonta äänensävyä. – Hae sä Ciksu, niin lähdetään ulos lenkittämään koiria. Tavataan tässä alaovella puolen tunnin päästä. Sopiiko?

– Älä unohda, että Ciksulla on trimmaaja kello kolmelta. Mä lupasin Rekulle viedä sen.

– Joo joo.

Painava ulko-ovi paukahti kiinni Jennan selän takana. Hän pysähtyi hetkeksi oven sisäpuolelle.

Eetulla tyttökaveri. Jo oli aikoihin eletty! Kuka ihme se voi olla? Harmitti oikein, kun ei tiennyt asiasta mitään.

No, oli kuka tahansa, ei se Jennalle kuulunut. Nyt hän menisi hakemaan Jessen päivähoidosta ja unohtaisi koko asian. Eetua vakoilemaan hän ei ainakaan lähtisi. Ei missään tapauksessa.

Suzuki

Kyllä Cici-Charlotta oli nyt hieno! Hannele katsoi rakastavin silmin hoidokkiaan, joka sipsutti jokirannassa Jessen perässä. Valkeat karvat oli pesty ja trimmattu, ja karvanhoitoaine sai ne säihkymään huhtikuun ilta-auringossa.

Kevätpäivä oli niin lämmin, että Hannele oli jättänyt pikkukoiralta manttelin pois. Saisivat sitten vastaantulijatkin ihailla Ciciä kaikessa loistossaan.

– Tiina on kyllä huipputaitava karvankäsittelijä, Hannele huomautti Jennalle, joka laski lisää fleksihihnaa lehmusten juuria nuuskivalle kultaisellenoutajalleen. – Harmi ettei Rekku ehdi koskaan käydä näyttelyissä. Ciksu saisi varmasti heti ykköspalkinnon.

– Eikä saisi. Karvat on maltalle liian lyhyet. Jos Ciksua ei olisi leikeltä klaniksi vanhainkodilla talvella... Hei Hanski, katso kuka tuolla on!

Hannele katsoi Auransillan suuntaan, jonne Jennan sormi osoitti.

Donitsi! Tarkemmin sanoen heidän hyvä tuttunsa Munkkirinteen Oiva. Mies seisoj synkän näköisenä sillalla ja tuijotti paalutuskonetta, joka junttasi tolppia veteen veneilijöitä varten.

Aina kesäisin Aurajoen molemmat rannat olivat täpötäynnä moottoriveneitä. Jenna oli huomannut edellisviikolla, että ensimmäiset oli jo tuotu Martin- ja Auransillan väliselle osuudelle.

– Mennään kysymään, tarviiko Muru ulkoiluttamista tänä viikonloppuna, Hannele ehdotti. – Mulla on rahapula, ja Donitsi maksaa meille aina niin hyvin.

– Mennään vain. Huomiseksi on luvattu lämmintä kevätseätä. Olisi kiva ostaa jätskitötteröt ja syödä ne täällä rannassa.

Oiva ei huomannut lähestyviä tyttöjä, ennen kuin Jesse haukahti ja alkoi hääriä hänen jaloissaan häntä heiluen. Rypyt Oivan otsalla silisivät, kun hän näki koirat ja niitä taluttavat tytöt.

– Jenna ja Hannele, mistä te olette tulossa? Koulustako?

– Ei kun Halmeen koirasalongista, Hannele sanoi ja kumartui nostamaan Cicin käsivarrelleen, jotta Donitsi voisi paremmin ihaila maltankoiran uutta ilmettä. – Me käytettiin juuri äsken Ciksua trimmaajalla. Eikö turkista tullutkin hieno?

– Tuli, tulihan siitä, Oiva silitti hajamielisesti pikkukoiran selkää. – Oikein on pöyheäksi kamattu.

Hän vilkaisi taas joella ahkeroivaa paalutuskonetta ja näytti entistä rasittuneemmalta.

– Sulla on tainnut olla raskas työviikko, Hannele sanoi katsellessaan häntä arvioivasti. – Näytät täysin uuvahtaneelta.

Mies hymähti.

– Ei minulla ole ollut töissä sen rasittavampaa kuin yleensäkään. Pari käräjäjuttua hoidettavana, ei sen kummempaa. Mutta vaimo ajaa minut välillä hermoparantolan porteille.

– Mitä on tapahtunut?

– Olimme muutama viikko sitten Messukeskuksessa Meripäivillä, Oiva huokasi. – Elsa osallistui siellä johonkin kilpailuun ja sattui pahaksi onneksi

voittamaan pääpalkinnon. Ja nyt siitä räpätystä ei tule loppua. Ei sitten millään.

Stressaantunut Oiva huokasi toistamiseen ja kumartui rapsuttamaan Jessen korvanjuurta. Koiran häntä rummutti innokkaasti katukiveystä.

– Millaisen palkinnon Elsa oikein voitti? Jenna kysyi uteliaana.

– Perämoottorin, Oiva kertoi tuskastuneena.

– Kovatehoisen Suzukin kaikkine varusteineen. Ja nyt Elsa haluaa minun hankkivan hänelle moottoriveneen, johon tämä hänen uusi perämoottorinsa asennetaan. Olen yrittänyt puhua hänelle jo monta päivää, mutta hän ei kuuntele järkipuhetta. Mitä me moottoriveneellä teemme, kun meillä on Meri-Elsa?

Tytöt vilkaisivat toisiinsa. Meri-Elsa oli Donitsin hieno purjevene, jolla hekin olivat päässeet seilaamaan monta kertaa. Vene oli vielä talviteloilla, mutta koska kevät oli tänä vuonna tullut aikaisin ja Aurajoesta olivat jo jäätkin lähteneet, ei kestäisi enää kauaakaan, kun se tuotaisiin purjehdusvalmiina pienvenesatamaan Aurajoen suulle. Mitä Elsa todellakaan teki vaatimattomalla moottoriveneellä, kun kerran pääsi koska tahansa purjehtimaan upealla Meri-Elsalla?

– Se Suzuki on oikea superturbomoottori, aivan liian suuritehoinen sellaiselle aloittelijalle kuin Elsa, Oiva purki sydäntään. – Ei niin tehokasta peliä voi kiinnittää mihin tahansa purtiloon. Pitäisi olla muskelivene, mutta enhän minä voi sellaista Elsan käsiin hankkia. Hänellä ei ole hajuakaan veneilystä, eikä hän suostu menemään merikursseille. En todellakaan tiedä, mitä tekisin. Soutupaatti on ainoa, mihin uskaltaisin Elsan yksikseen laskea, mutta silloinkin moneen kertaan pelastusliiveihin köytettynä.

Tytöt hihittivät ajatukselle. Elsa ei kuuna päivänä suostuisi siihen, että hänet nähtäisiin Aurajoella soutuveneessä.

– Voisithan sä vuokrata Elsalle jonkun paatin, käytännöllinen Hannele ehdotti nenä kiinni Cicin hyväntuoksuissa turkissa. – Elsa kyllästyy kuitenkin pian ajelemaan sillä.

Oivan kasvot silisivät. Hän läiskäisi tyttöä isolla kämmenellään olkapäälle, niin että sylikoira oli kirvota maahan hänen käsivarsiltaan tärskäyksen voimasta.

– Hannele, mikä nerokas ajatus! Vuokravene! Miksi en tullut itse sitä ajatelleeksi?

Mies alkoi suorastaan säteillä.

– Vuokraveneestä pääsee eroon parin viikon irtisanomisajalla, eikä sellaisen vuokraaminenkaan niin kovin kalliiksi tule. Voimme myydä Suzukin pois hyvästä hinnasta heti kun Elsa on kyllästynyt uusimpaan päähänpistoonsa, hän huudahti. – Itse asiassa minä voisin palkata jonkun venettä kuljettamaan. Jonkun meritaitoisen ammatti-ihmisen. Tytöt, mitäs sanotte, jos poikkeaisimme tuohon sillankulman nakkikioskille hetkeksi istumaan ja suunnittelemaan tätä operaatiota tarkemmin? Iso annos makkaraperunoita tekisi nyt terää. Vai ottaisitteko te mieluummin hotdogit kurkkusalaatilla?

– Mä otan makkaraperunat, Hannele innostui.
– Me ei ehditty syödä Jennan kanssa oikein mitään koulun jälkeen, kun piti viedä Ciksu trimmaajalle.

– Sovittu sitten. Tulkaapas perässäni, tytöt.

Hetken päästä kolmikko istui vakuutusyhtiö Veritaksen toimipisteen edessä nakkikioskin kupeella olevassa pienessä pöydässä syömässä makkaraperunoita. Hannele ruiskutti ketsuppia runsaalla kädellä oman annoksensa päälle. Koirat istuivat heidän jaloissaan kerjäämässä. Jessen suupielestä valui kuolavana, kun se tuijotti vuoroin Jennan,

vuoroin toisella puolellaan istuvan Oivan ateriointia.

Oiva kaivoi salkustaan tablettitietokoneen ja alkoi selata nettisivuja, joilla oli veneiden vuokrausilmoituksia.

– Hmm... Turussa olisi tarjolla Volvo Pentalla varustettu Flipper-merkkinen moottorivene, valkoinen, sinisillä raidoilla. No, moottori meillä on omasta takaa. Tuossa olisi Masmar... ”Vene kuin uusi, lähes täydelliset varusteet...” Ei ei, kyllä veneen pitää olla prameamman näköinen. Ei noin vaatimaton malli Elsalle kelpaa.

– Käviskös toi Sundancer-merkkinen? Hannele kysyi siirrettyään tuolinsa Donitsin vierelle, niin että hänkin näki näytölle. – Paatin nimi on... Hot Pepper. Oikein vauhtiraidatkin kyljissä. Tulenlieskat! ”Ajettu vain 170 tuntia, kaikki varusteet, täysin uutta vastaava.” Mun mielestä Hot Pepper olisi oikea Aurajoen helmi. Juuri Elsan mielen mukainen! Katso nyt sinäkin, Jenna.

Oiva luki ilmoituksen kahteen kertaan.

– Vene on vähän pienikokoinen uuden perämoottorin tehoon nähden, hän sanoi. – Mutta olet oikeassa, Hannele, tämäntapainen vene olisi kyllä

Elsalle mieleen. Noita vauhtilieskoja ei kukaan rannalla kävelijä voisi olla huomaamatta.

– Mitä se haittaa, vaikka moottori onkin voimakas, jos kerran asiantuntija käsittelee venettä ja Elsa vain istuu kyädissä?

Hymy kohosi Oivan rasittuneille huulille. Hän hotkaisi viimeiset makkaranpalat ja nosti paperilautasen loppuine perunoineen Jessen eteen kiveykselle.

– Mitäpä tosiaankaan? Hän taputti kultaistannoutajaa, kun se ahmaisi perunat suuhunsa ja lipoi sitten tyytyväisenä suupieliään. – Soitan vielä tänä iltana ilmoituksessa annettuun numeroon. Samalla tulostan erilaisten veneiden kuvia Elsalle ja annan hänen valita mieluisimman. Kun joukossa on tuo räikeäksi tuunattu Hot Pepper, hän varmasti valitsee sen pelkän ulkonäön perusteella ja suostuu ottamaan veneelle kuljettajan. Minun täytyy erityisesti painottaa hänelle, etteivät seurapiirirouvat koskaan itse ohjaile venettään, vaan heillä on aina kuljettaja.

Jenna ja Hannele hymyilivät toisilleen. Suunnitelma oli aukoton.

Vakoilemassa

Seuraavana aamuna Jenna tuijotti Hansan ovilasin läpi Eetun ulko-ovea kadun toisella puolella. Kukaan ei ollut kulkenut siitä sisään tai ulos viimeiseen tuntiin, ja Jenna oli kyllästynyt. Kyllästynyt ja ärtyinen. Hän ei vielääkään käsittänyt, miten Hannele oli saanut hänet ylipuhutuksi lähtemään vakoiluretkelle heti lauantaiaamuna.

Vakoilemaan Eetua... Eetu ei todellakaan kiinnostanut Jennaa pätkän vertaa, vaikka pojalla olisi sitten ollut sata uutta tyttökaveria.

– Lähdetään jo lenkille. Koiratkin kyllästyvät, Jenna patisti ja kumartui rapsuttamaan jaloissaan istuvaa Jesseä. – Me on seisty tässä jo toista tuntia. Usko mua, ei Eetu hievahda punkastaan viikon-

loppuna mihinkään ennen puoltapäivää.

Kultainenoutaja ponkaisi jaloilleen Jennan rapsutuksen tuntiessaan, heilutti kiivaasti häntäänsä ja osoitti kaikin tavoin, että nyt oli jo aika lähteä liikkeelle. Vieressä kököttävä Cici sen sijaan vilkkuili äreästi Hansa-kortteliin tulijoita ja kalvoi välillä hampaillaan manttelinsa nahkareunusta.

– Niin mutta jos me ei ois tultu tänne hyvissä ajoin, Eetu olisi voinut livahtaa meiltä, Hannele sanoi nenä kiinni ikkunalasissa. – Mä haluan nähdä... Hei, tuossa se on!

Jenna hätkähti. Hän suoristautui katsoakseen lasin läpi.

Aivan oikein, vastapäisen asuinrakennuksen ulko-ovi paukahti juuri kiinni Eetun perässä. Poika ei vilkaissutkaan kadun toiselle puolelle, vaan lähti marssimaan oikealle pitkin Yliopistonkatua.

– Menee Humalistonkadulle päin, Hannele totesi.

Jenna muisti, että Eetun serkut, Leppäahon Toni ja Mikko, asuivat Humalistonkadulla. Mitä jos poika olikin menossa tapaamaan serkkujaan?

– Nyt äkkiä perään.

Hannele työntyi ulos Hansan ovesta Cici sylisään. Jenna seurasi vastahakoisesti Jessen kanssa.

– Vakoillaan täältä kadun toiselta puolelta, Hannele suhahti olkansa ylitse. – Ja ollaan varovaisia. Pysytään muiden jalankulkijoiden takana piilossa. Eetu voi katsoa taakseen.

– Mä kuolen, jos Eetu näkee mun seuraavan.

– Älä höpise. Mehän ollaan vain ulkoiluttamassa koiria.

Poika ei vilkuillut sivuilleen. Hän ylitti Humanlistonkadun ja jatkoi Yliopistonkatua pitkän suoraan kohti Kakolanmäkeä, joka häämötti kaukana kadun päässä.

– Mihin Eetu oikein menee? Hannele kurkki edessään löntystävän lihavan miehen takaa. – Käsi-työläiskadulleko?

Ei, poika jatkoi eteenpäin Käsi-työläiskadun risteyksestä, vilkuili sivuilleen ja harppasi sitten yllättäen Yliopistonkadun ylitse samalle puolelle kuin Jenna ja Hannele.

Jenna pelästyi niin, että seisahtui sydän kurkussa keskelle jalkakäytävää. Tällä katuosuudella, Humanlistonkadun toisella puolella, liikkui vain vähän ihmisiä. Tyttöjen ja Eetun välissä ei ollut muita kuin

Huippu-
suosittu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen Jesse-sarja viihdyttää koirafaneja

Kummallista: Eetu tuntuu äkkiä menettäneen kaiken mielenkiintonsa Jennaan, vaikka on juossut hänen perässään iät ajat. Juoru kertoo, että poika on nähty kaupungilla käsi kädessä jonkun tytön kanssa. Hannele pakottaa vastahakoisen Jennan oitis vakoilureissulle.

Päänvaivaa tytöille aiheuttaa myös Elsa, joka on voittanut Meripäiviltä kova-tehoisen perämoottorin. Totta kai hänen pitää saada myös perämoottoriin sopiva muskelivene, jolla ajella pitkin Aurajokea tuttaviansa kateuden kohteena.

Soppa on valmis, kun perämoottori-varkaat iskevät Turun pienvene-satamaan. Urhoollista Jesseä tarvitaan taas pelastamaan tytöt pulasta.

ISBN 978-951-0-40104-0
N84.2

